

Fellinger Károly
APÁM SÁLJA

Amikor apámra gondolok,
mindig az az öltöny
jut eszembe,
amit Diószegen vásároltunk neki,
mert már kihízta
valamennyi öltönyét.

Utána lebetegedett szegény,
lefogyott vagy húsz kilót,
az öltönyt sose vette magára,
nem ment benne sem orvoshoz,
sem temetésre,
még csak nem is abban
tették a koporsóba.

Az egyik testvérem
egy bordó sálát vett egyszer
az apunak,
amit ő nem volt hajlandó
a nyakába kötni,
s amit anyám irgalomból
a szekrény aljára száműzött.

Most, amikor rendet rakok
a szekrényben,
kezembe veszem a sálát,
szagolgom,
s érzem rajta apám
illatát, halott apámét,
aki meg se érintette.

ÚJBOR

Ébren álmodik az Isten,
kiálmodja magából
az égitesteket,
mindent lát,
elhagyja képzelőereje.

Megtöri a csendet,
ha felébred, kiszippantja
a belsejét,
mint apám a varjútojást.

Szembe jön vele
a nemlét,
de az idő elkerüli.

Az idő csak kitaposott utakon,
ösvényeken közlekedik.

ISTEN LÁBA

János hős szeretett volna lenni
valaki másnak a szemében,
valakinek a kedvében járva
kilesni gondolatait egy újságon
keresztül, ahogy a nyolcvanas évek elején,
egy kivágott lyukon át kémelve a többi olvasót
a vasútállomás várótermében,
amikor megtudta, hogy legalább két órát
késik a vonatja.

János, közel a hatvan felé,
feladta már az álmait,

akárcsak kisgyerekként a levelet
a Jézuskának, a tévében
megadott címre, ám tévedésből
annak a lánynak írt levelét tette
a borítékba, aki tetszett neki,
s akinek a nevét is elfelejtette azóta.
Egy emlékkal mégis gazdagodott általa,
bár, ha nem történik ez a malőr, ki tudja.
A lány válaszolt ugyan a Jézuska helyett,
hisz a neki szánt kérést ő kapta,
de nem teljesítette azt.

János akkor érezte először és utoljára,
hogyan van értelme az életének,
amikor ötévesen, Mikulás reggelén,
két, színes papírba csomagolt szilvás
cukorkát talált az utcán. Bizonyossággént élte meg,
hogyan van Mikulás, erre járhatott,
hisz ő is ezt kapott tőle, de egész csomaggal.
Aztán találkozott egy vele egyidős gyerekekkel,
akinek odaadta a talált kincset,
persze a cukorkát megette belőle,
s a helyébe kecskebogyót csomagolt
a színes, szemkápráztató papírokba.

János a tornaórán,
amikor hátrafutó versenyt tartottak,
szerencsétlenül eltörte a lábát,
amit még aznap begipszeltek,
éppen búcsú hétfője volt.
János falujában a búcsút nem a falu
védőszentjének, Keresztelő
Szent Jánosnak a születésnapján,
hanem lefejezésének a hetében tartják,
apja szerint azért, mert addigra már
szép kövérre híznak a kacsák, és
finom kitömött kacsacombot lehet sütni,

anyja meg úgy tudja,
náluk nem is templombúcsú van,
hanem az Őrangyalok kápolna búcsúja.
Viszont az igazság az, hogy az egyház
az Őrangyalok napját idővel
áttette október másodikára.
Ezt azért tudja János, mert akkor született
anyai nagyanyja, aki még jóval
a születése előtt meghalt.

Amikor János lefekvés után
megérintette kezével
a begipszelt bal lábát,
átfutott rajta az eretnek gondolat,
hogy az Isten lábát fogta meg,
amitől megijedt,
és elimádkozott a vaksötétben,
természetesen behunyt szemmel,
egy Miatyánkot.

MAJÁLIS

Szalad az idő,
kergeti a költő, akár
a pillangót gyerekkorában.

Állj meg, barátom,
szól a költő az időnek,
szakíts rám is egy pillanatot.

Állj meg te, válaszol az idő,
téged nem kerget senki,
aztán meg úgymint előre szaladnál,
előttem menekülnél.

A halál karjaiba.